

[Niels Westerby.]

400.000 mand i Vietnam og sætter en stor indsats i gang dér for at føre en krig med Vietcong og vel også med styrker fra Nordvietnam, så kan man ikke få standset en sådan krig uden igennem forhandling, og man kan ikke få forhandling i gang, uden at man anerkender den som forhandlingspartner, som man fører denne krig imod. Det vil ikke være realistisk at sige til amerikanerne, at de skal forlade Vietnam. Det ville ikke føre til nogen god udvikling i hele den asiatiske politik. Men det vil være realistisk at sige til dem: stands bombningerne i Nordvietnam og anerkend Vietcong som forhandlingspartner. Og lad os så håbe, vi kan få forhandlinger i gang og få standset denne ulykkelige Vietnamkrig.

Jeg vil til sidst bare ganske kort sige, at vi vil lægge hovedvægten på i den kommende samling og i det hele taget i den kommende periode at komme med praktiske og velovervejede reformforslag på alle de områder, som man skal have løst problemerne på. Vi ved godt, at hvis regeringen og folkesocialisterne er enige, er der ikke noget, vi kan stille op. Men vore bestræbelser vil gå ud på at være så positive, så konstruktive, så praktiske, så saglige og så velovervejede, som vi overhovedet formår, og ad den vej dels gøre indtryk på befolkningen, dels gøre indtryk på regeringen og de andre partier, således at vi undgår den ensidighed, man kan frygte efter det nye flertal, der findes i det høje ting i dag.

Knud Hertling: Grønlands solidaritetsfølelse over for Danmark og forståelse for statens finansielle situation gør, at vi ikke kan komme med en større beklagelse, selv om vi må konstatere en nedgang i bevillingerne i finanslovsforslaget i forhold til det udkast til forslag til finanslov, som ministeriet for Grønland fremsendte til finansministeriet. På driftssiden drejer det sig om en reduktion på godt 10 mill. kr. På anlægssiden kunne man formelt betragtet sige, at der ikke var sket nogen reduktion, men forud for finanslovsforslagets fremsættelse kom der en henstilling til samtlige ministerier om at være tilbageholdende med udgifterne. Jeg har forstået, at man i ministeriet for Grønland har fået anvisning på at søge 216 mill. kr. på anlægskontiene, hvil-

ket er ca. 18 mill. kr. mindre, end hvad der var forudsat i økonomiudvalgets investeringskitse, når der tages hensyn til prisstigninger.

Som jeg sagde, er der ingen grund til at komme med en større beklagelse, men selvfølgelig er det beklageligt, at et samfund som det grønlandske, hvor vi lige er gået i gang med udbygningen, skal komme ud for den slags nedsættelser. Jeg skal nøjes med at minde om den nødvendige udbygning af skolevæsenet i Grønland. Skolevæsenet, der i høj grad har brug for mange penge, er måske ikke ramt i den grad, som man kunne frygte, men jeg vil gerne minde om, at man endnu i dag bygger uhyre skrabede skoler, idet man ikke engang kan skaffe penge til gymnastiksale og andre faciliteter, faglokaler osv.

Værst er det, hvad angår boligbyggeriet i Grønland. Jeg må stærkt beklage, at man ikke har haft mulighed for at tage hensyn til den ansøgning, der ligger på regeringens bord fra Grønlandsministeren om ekstra tildeling af ca. 450 boliger i femåret 1966-70. Udgiften hertil var for de 5 år ansat til ca. 70-75 mill. kr., og målt med statens øvrige udgifter er det jo i og for sig ikke noget stort beløb, det drejer sig om. Men den ansøgning har man ikke taget hensyn til, hverken i 3 års budgetterne eller her i finanslovsforslaget. Jeg håber meget på, at regeringen vil tage hensyn til denne ansøgning, en ansøgning, der er anbefalet af Grønlandsrådet, og som dermed har stærk politisk rygdækning, idet alle medlemmer af Grønlandsrådet, herunder repræsentanter fra de største 5 partier her i tinget, har anbefalet denne ansøgning. Jeg håber, at man vil se på denne ansøgning med mere end venlige øjne.

Vore problemer i Grønland koncentrerer sig jo stærkt om løn- og indkomstpolitikken, som jeg ikke skal sige mange ord om nu; men jeg vil gerne henstille til ministeren for Grønland, om han eventuelt vil overveje at nedsætte et udvalg, en arbejdsgruppe, der kan behandle alle de problemer, som løn- og indkomstpolitikken er forbundet med. Hvis en sådan arbejdsgruppe kunne få tid til at beskæftige sig med disse problemer og forelægge sine resultater for Grønlands landsråd, for Grønlandsrådet og eventuelt for folketinget, tror jeg nok,